

עדנה פיינרו מדווחת מפסטיבל הסרטים בוויטל הזלילה הגדולה והפסטיבל הקטן

התעודיים של הבמאית ז'וסלין סאב. ז'וסר לין, לבנונית נוצרית החיה בפאריס. עבד זה כמה שנים במחלקת התיעוד של הרטלוויזיה הצרפתית. היא הציגה כאן שני סרטים — מיכתב מביירות וביירות — לא יותר, כשדווקא הסרט השני, שאינו מביא כל עלילה או חוט מקשר, היה הקולע ביותר למטרות. זהו מיסמך מועזע המבטא במאות דימויים, מראות ואנשים, את גסיסתה הארוכה של ביירות, העיר הקרועה, שפעוטיה מטיילים עם כלי-נגן שלופים בין בובות קרועות המתנגלות בין פחי הזבל.

צרפת הנאורה, על מיניסטריון הקול-נוע שלה, רצתה להפגין אבהות רצינית על נושא תרבותי שכזה. לכן שלחה לכאן את כריסטיאן צירוף, עוזרו האישי של שר-התרבות ז'אק לנג. גם הצאר הגדול

לבי אחר, מי זה שר ש? שגם הוא הוצג בקאן.

בפאריס כן, במרוקו לא

היו גם סרטים דוגמת לנה שטרם נמכרו, אך אלה היו מעטים מאוד. ביניהם סרט מרוקאי בובות קני סוף, שאינו עולה ברמתו בהרבה על הסרטים האתנוגרפיים שהורגלנו לראותם בטל-וויזיה — סיפור על אשה, הנישאת בגיל 12, לפי החלטת מישפחתה, מתאלמנת בגיל 16, מואשמת על-ידי מישפחת הבעל בניואף ובית-המישפט מפקיע ממנה את ילדיה לטובת מישפחת בעלה. אומנם יש כאן נושא בעל חשיבות חברתית עליונה,

המרפא הידועים, הגיעו הנה לקוחות צעירי רים הרבה יותר. הגיל הממוצע לא הפליג מעבר לשלושים; וצבע העור הממוצע היה חום עד שחור.

לא היו אלה מישלחות רישמית של מדינות — הבחירה והכיוון נבחרו, ככלל מיפעל פרטי על-ידי ההנהלה. הבחירה היתה חובבנית ביותר, ונעשתה על-ידי גברת טריגאנו, שנעזרה בעיקר בחברים ובמכרים. היא החליטה מי יהיה האחר-ראי על סרטי כל ארץ וארץ, והוא שיבחר את הסרטים מארץ מוצאו ויחליט מי ומה ייצג את מולדתו. ולכן, הרמה היתה לא אחידה ובהתאם לאיש המייצג — מה גם שהמטרה המוצהרת של המיפגש היתה כלכלית בעיקרה, כלומר — להביא לכאן סרטים שטרם נמכרו, או שמזלם לא צלח עליהם ולהשתדל למצוא להם שוק להפצה בצינורות בינלאומיים.

כך קרה, שמבקר הקולנוע הסופר האי-טלקי, אלדו טאסונה בחר בשני סרטים, שהאחד מהם, רגש אחד יותר, של הבמאי פרנציסקו לונגו, סבל מפרופיל פירסומי נמוך והיה זקוק להארה נוספת. ואילו הסרט השני, אחד מהיותר מעניינים שהוצגו כאן, עושה את דרכו לסאן-פרנציסקו ולפסטיבל בינלאומי שיערך שם, זהו סרט דוקומנטרי של אנדריה אבי דרמן (זהו שם של גבר ולא של אשה, כפי שנדמה) המנציח פסטיבל של משרי רים שנערך לפני כשנה על חוף שליד

לון גרנד הוטל בוטל: בית-מלון ענקי, בן שש מאות חדרים, סארק ירוק באלף גוונים, מיגרשי גולף, מיגרשי טניס, רחבות לרכיבה על סוסים, מיד-שאות פרחות, שיחים מסותתים בסיגנון גני ורסאי.

לפני כמה חודשים קנה את המקום מועדון היס-התיכון, ואחד מבעלי המר-עידן נתן לבתו, לידי טריגאנו עצצוע קטן — הוא הירשה לה (בתקציב הפעוט של שש מאות אלף דולר) לקיים במקום, עם סגירת העונה, שבוע של פסטיבל, שיוקדש לסרטים מארצות אגן היס-התי-כון. העלמה טריגאנו, פריסאית זעירה ובעלת עיניים תכולות, היתה היוזמת של חלום אוטופי, בהתחשב במצב הפוליטי שבמרחב, של מה שנועד להיות מיפגש בין יוצרי האזור המיוחד והפרובלמטי הזה, שישקף את עולמם החברתי והאסי-תני כאחד.

אך מה רחוק יותר מאוירת היס-התי-כון מפנינת-תיירות זו, שבעירת הנופש ויטל, הקרובה יותר לגרמניה (העיר הגדול-לה הקרובה אליה ביותר היא שטרסבורג) ולגבול שווייץ?

די להתקרב לעיירה קטנה זו, ולמעיי-נות המרפא שלה, כדי להרגיש שלא רוחם של יוסף שאהין או ויטוריו דה סיקה מרחפת כאן, כי אם גיבוריו של אלן רנה המחפשים את השנה האחרונה במאריאנבך או את ג'וזף לואי וגייבורי פרובידנס.

מארגנת הפסטיבל, לידי טסיגאנו (במרכז) ודניאל טוסקאן דה-היפלאנטייה עצצוע קטן מאבא

„החבורה מפנובייה“ סרט על המחלת הבאסקית נסיון הבריחה שנכשל של הבמאי עימנואל אוריבה

הסרט היוגוסלבי „האם אתה זוכר את דולי בל“ אריה הוהב בוונציה

של התעשייה הקולנועית, דניאל טוסקאן דה-היפלאנטייה, שהוא גם בעל רשת-ההפ-צה הגדולה ביותר בצרפת, גומון, בא לפתיחה החגיגית והציע את אחד מבתי-הקולנוע האמנותיים שלו בפאריס, לה פאגודה כאכסניה לסרטים שייבחרו לי-הפצה.

אבל הסרט בעצמו מרבה לתאר בצבע-ניות ובאיטיות את הרקע ואינו מסביר מספיק את המסר — וכך יוצא שציתונאית צרפתית, אינטליגנטית למדי, שואלת באמ-צע ההקרנה האלה המעידה עד כמה רחוק צידו הצפוני של חוף הים התיכון מן הדרום שלו — האם במישפט הנראה בסרט תובעת האשה, שנכנסה להריון מי-גבר שאינו בעלה להכיר באבהותו על-העובר שבקירבה. זוהי שאלה שיפה לש-אול אותה בפאריס, אך בוודאי שלא בי-חברה הפטריארכלית והלא שיוויונית הי-סגורה והפוריסנית שבמרוקו.

היו גם סרטים אחרים, המבקשים לעצ-מם הכרה בינלאומית, כמו שני סרטיה

רומא, והיה למיפגש מרתק בין משוררים שבאו מארצות-הברית למשוררים חובבים שנתקצו מכל איטליה.

מישראל נעשתה הבחירה בידי סרני-אנקרי, במאי צעיר שהציג כאן סרט קטן שלו בשנה שעברה — והוא הביא לפס-טיבל את לנה, סירטו של איתן גרין בהקרנת בכורה עולמית, את 1910 של מילטון לוי, סירטו של ניסים דין, שהי-צג בארץ זמן קצר ועדיין מחפש שוק מתאים בעולם. המארגנים הזמינו גם את-העייט של יקי יושע, אבל יושע הודמן ליום אחד בלבד לוויטל כשהתברר לו שכמעט שלא מתקיימים כאן מיפגשים רציניים של דיעות או של עסקים, והוא המשיך בדרכו לאירופה, לפגישות עבודה פוריות יותר.

סימפוזיון על הסרט הגרמני או על המשבר האירופי בקולנוע היה הולם יותר את הגנים. ואולי אפילו דיון בשקיעת תרבות מערב-אירופה, מלווה בהקרנה חגיגית של הזלילה הגדולה, היה מתאים לאווירה — שכן מועדון היס-התיכון ידוע בהתמחותו הגאסטרונומית, שבאה כאן להתגשמות אבסורדית כמעט: החיים מת-ענקים בוויטל דרך הבטן — וארוחות עקיות המכילות את כל טוב העולם מר-דימות את התודעה.

מה לכל זה ולסרטים המתימרים לבטא סיבילם של מיעוטים מדוכאים, הבאסקים בספרד, האלג'יריים בפאריס, הפלסטנינים בלבנון? קשה לענות על כך.

לא מיפגש

רציני

משך השבוע הזה, השבוע הראשון לחודש ספטמבר, אחרי ששערינו של מועדון היס-התיכון ננעלו ללקוחותיו הר-מבוגרים הרגילים, הנהוגים להעביר בווי-טל את חרשי הקיץ בשתייה ממעיינות

פער עדתי

נוסח צרפת

בינתיים — מחפשים גושות שפה משותפת בין הצפון והדרום, שני הר-צוות הרחוקים כליכך של הקולנוע של